

ΕΝΙΑΙΟ

ΑΝτιμνημονιακό ΑΓωνιστικό ΚΙνημα «ΑΝ.ΑΓ.ΚΙ.»-«Αγωνιστική Ενιαία Κινητοποίηση»-Συνεργαζόμενοι Δικαστικοί Υπάλληλοι

Οκτώβρης, 2014

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Μια μειονοτική κατάσταση είναι μια κατάσταση, μέσα στην οποία πρέπει να σε καθοδηγούν, γιατί διαφορετικά, αν ακολουθήσεις το δρόμο με τη δική σου αίσθηση προσανατολισμού, θα ξεστρατίσεις. Ωστόσο, το πλαίσιο αυτής της θεώρησης, τα ελεύθερα σκεπτόμενα όντα, μπορούν να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά. Είναι γνωστό, αυτή η ανοησία έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο, το οποίο ο ρήτορας/συνδικαλιστής ως ανώτατος καθοδηγητής, ξέρει, κάθε στιγμή, να ενσαρκώνει καλύτερα: το αίσθημα της εμφανούς ανωτερότητάς του απέναντι στους ηλιθίους και άξεστους «εργάτες». Η περιφρόνηση του στοχαστή/ επαγγελματία συνδικαλιστή, της νοημοσύνης του εργάτη/ υπαλλήλου. Φράσεις όπως οι παρακάτω, χωρίς συνέπειες, έχουν μια ιδιαίτερη σχέση με τις αναπαραστάσεις, όπου ο λαός γνωστοποιεί τι θέλει και τι σκέφτεται μέσω της «επευφημίας». **«...Μας γνωρίζετε και σας γνωρίζουμε, ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΙΠΛΑ ΣΑΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΚΑΙ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΙ ΚΑΝΑΜΕ ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ, ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟ ΚΑΙ ΜΟΝΟ[...]** [Ωστόσο, υπογραμμίζω], **...χρειαζόμαστε την ψήφο σας, χρειαζόμαστε τη στήριξή σας για να μεταφέρουμε τη φωνή σας στα κέντρα λήψεως αποφάσεων.** Και συνεχίζοντας τη δεξιόστροφη ρητορεία της η **ΔΑΚΕ: «ΣΤΕΛΝΩ ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ, ΣΥΝΕΔΡΟΥΣ ΑΞΙΟΥΣ ΚΑΙ ΓΝΩΣΤΕΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ[...]. Με σίγουρα και σταθερά βήματα προχωράμε μπροστά, παρά την λαίλαπα των μνημονίων και των δραματικών ανατροπών που συμβαίνουν, γύρω μας. Έχουμε γνώση και στόχευση, γνωρίζουμε που και πως θα πετύχουμε τα μέγιστα οφέλη για όλους τους δικαστικούς υπαλλήλους[...]** Αρωγός και συμπαραστάτης σ' αυτή την προσπάθεια στάθηκε και ο Υπουργός δικαιοσύνης, που αποδέχθηκε τις προτάσεις της ΟΔΥΕ...**Ελπίζουμε και στη μελλοντική συνδρομή του[....].**

Τώρα, εναλλακτικά, μετατοπιζόμενοι προς τα ψευτο-αριστερά, βλέπουμε την απέλπιδα προσπάθεια του **ΠΑΜΕ** να κατοχυρώσει την αξιοπιστία του, επενδύοντας ουσιαστικά *στα ίδια τα ψεύτικα τα λόγια, τα μεγάλα.* **«...Και αυτό παρά το ότι γνωρίζαμε ότι ο συσχετισμός των δυνάμεων στο Δ.Σ. για την ανάπτυξη και δράση ΤΑΞΙΚΟΥ συνδικαλισμού από την ΟΔΥΕ ήταν αρνητικός (η παράταξη μας είχε 3 μέλη στο 17μελές Δ.Σ. της ΟΔΥΕ). Αλλά ήταν επιτακτική ανάγκη να ξεκινήσει επιτέλους η δράση του νέου Δ.Σ. και του νέου Προεδρείου διότι τα γεγονότα έτρεχαν, η κυβερνητική αντιλαϊκή επίθεση ήταν σε πλήρη εξέλιξη και η δράση του Β/θμιου συνδικάτου έπρεπε να ξεκινήσει...** και παρακάτω, **... ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΕΡΙΖΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΒΑΡΙΕΣ ΕΥΘΥΝΕΣ ΓΙΑ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΛΑΪΚΗ ΘΥΕΛΛΑ».** Ωστόσο, άνθρακας αποδείχθηκε ο θησαυρός. **Ούτε μια ώρα κινητοποίησης τη διετία που πέρασε.** Όμως, η εξήγηση είναι προφανής. **Ο κλάδος/λαός, ακόμη αναμένει να ωριμάσουν οι συνθήκες της εξέγερσής του, να αποκτήσει συνείδηση για τον εαυτό του.**

Συνάδελφε δικαστική υπάλληλε ή όπως αλλιώς θέλεις να σε αποκαλούν, μάταιος απεδείχθη ο παμίτικος ταξικός συμβιβασμός: αλήθεια, από πού προκύπτει σε αυτή τη δύσκολη- για το λαϊκό κίνημα- συγκυρία, η δράση τους για τη χειραφέτηση των εργατών (περί απραξίας και συμβιβασμού πρόκειται), την οποία ανέλαβαν ιστορικά: το ΚΚΕ, αλλά και οι ομοιογενώς συμβιβασμένες ηγεσίες της ΑΔΕΔΥ και της ΓΣΕΕ;

Προφανώς, στα μάτια τους προβάλλουν την εικονική ζωή, τη ζωή ως αναπαράσταση, η οποία κομίζει τα απατηλά συναισθήματα των τηλεοπτικών οθονών, των στηλών των περιοδικών και των μέσων

κοινωνικής δικτύωσης. Με άλλα λόγια, υποστηρίζουν την ιδέα ότι υπάρχει μια ικανότητα της γνώσης, την οποία κατέχει μία μόνο ειδική τάξη αναντικατάστατων ειδημόνων. (Βλέπε τις θητείες που έχουν όλοι αυτοί οι μεγαλόσχημοι τύποι σε ΟΔΥΕ, ΣΔΥΑ και Υπηρεσιακά Συμβούλια, ταυτόχρονα σε υπηρεσιακούς θώκους, ως Διευθυντές και προϊστάμενοι οργανικών μονάδων, προκειμένου να συντηρούν το φόβο για δυσμένεια ή την ελπίδα για εύνοια, σφετεριζόμενοι τις συνειδήσεις συναδέλφων). Που ως άλλοι «θεράποντες» γιατροί διαθέτουν τα μέσα της «σωτηρίας» μας. Μια ικανότητα που δεν ανήκει σε όλους. Ωστόσο οι εμπνευστές της «θεραπείας» δεν έχουν τίποτε να πουν για το εγχείρημά τους, παρά μόνο να στηλιτεύουν τον αντίπαλο. Έχουν έτοιμο το επιχείρημα ότι οι άλλοι «δεν διαθέτουν θεραπεία».

Όμως, μολονότι φανατικά προσηλωμένοι στην αναπαραγωγή ενός επιτηδευμένου λόγου, είναι κοινός τόπος ότι, ο αντιπερισπασμός αυτός διεξάγεται για λόγους ηθικής νομιμοποίησης. Βέβαια, πρόκειται για «απονομιμοποιημένη νομιμότητα» όταν δεν βρίσκονται εν ενεργεία δημοκρατικές διαδικασίες που προσδίδουν μόνιμη διάρκεια στην «ενεργητική» πολιτική ιδιότητα της πλειοψηφίας των ατόμων να διαχειριστούν τις δικές τους υποθέσεις. Αυτό που προσπαθούν να επιβάλουν είναι το κύρος και η αποτελεσματικότητα που προσιδιάζει στην κάθετη, ιεραρχική δομή εξουσίας, ίδιας με αυτήν του τεχνοκρατικού-χρηματιστικού νεοφιλελεύθερου συμπλέγματος.

Θα πρέπει όμως εδώ να παρεμβάλουμε μια άλλη σκέψη. Να προσδώσουμε στην έννοια της «νομιμοποίησης» έναν ορισμό ρεαλιστικό, δηλαδή πολιτικό, ώστε οι αποφάσεις που πριμοδοτεί να εφαρμόζονται πράγματι. Οδηγούμαστε έτσι στην υπεράσπιση μιας δράσης πέραν του εικονικού που ενέχει μια ισχυρή νομιμότητα: την ιδέα ότι υπάρχει μια ικανότητα που ανήκει σε όλους. Είναι σημαντικό να διασώσουμε αυτή την ιδέα. Εντέλει, υπάρχουν πολλά πράγματα που μπορεί να γίνουν. Μπορούμε να εγκαθιδρύσουμε περιορισμούς στην αντιπροσώπευση, περιορίζοντας την επαγγελματοποίηση των συνδικαλιστών, ώστε να είναι όλο και περισσότεροι οι συμμετέχοντες. Να φανταστούμε μορφές κλήρωσης, οι οποίες αποτελούν πέτρα του σκανδάλου για όλους όσοι θεωρούν μόνο τους εαυτούς τους ικανούς να παίρνουν τις αποφάσεις. Να υιοθετήσουμε μορφές οργάνωσης, συζήτησης και δράσης αυτόνομες από τη συμβατική καθεστηκυία τάξη μορφών αντιπροσώπευσης.

Βλέποντας παντού σήμερα την ανάδυση κινημάτων φασιστικής ακροδεξιάς και την αφοσίωση των εθνικών κυβερνήσεων στην παγκόσμια οικονομική τάξη, το ερώτημα είναι **ποιος θα μπορούσε να ενσαρκώσει την αντίσταση στην κατάσταση εκείνη «ανασφάλειας», στη επονομαζόμενη «κρίση», που δεν δυσχεραίνει απλώς τον αγώνα ενάντια στις οικονομικές και κρατικές ολιγαρχίες, γίνεται το άμεσο εργαλείο της εξουσίας τους.**

Αναμφίβολα, **πολλές δοκιμές αξιοπιστίας διέρχονται σήμερα την οδό της συλλογικής εμπειρίας.** Απλοί άνθρωποι επιχειρούν να στοχαστούν και να ανασυνθέσουν την κατάστασή τους, όχι απλώς να εξιμνούν, να θρηνούν και να καταγγέλλουν. Βρίσκουν έναν χώρο πράξης, ομιλίας και σκέψης, που υπερβαίνει την επιβεβαίωση μιας δεδομένης συλλογικής ταυτότητας. **Φέρνουν στο φως, πίσω από τους λογιστικούς λόγους, μια θεμελιακή σύγκρουση που αφορά στο ερώτημα: ποιος έχει τα προσόντα να συζητήσει την κατανομή του πλούτου και τη σχέση του παρόντος με το μέλλον.**

Αλήθεια, έχουμε βρει τον τρόπο να αποδίδουμε δίκιο στη δύναμη, αλλά πόρρω απέχουμε από το να βρούμε τον τρόπο που θα αποδώσει δύναμη στο δίκιο. Προς αυτή την κατεύθυνση πρέπει να δουλέψουμε. Επομένως, σημασία έχει η ισότητα των ομιλητών και η ικανότητά τους να κατανοούν, η εμπλοκή τους σε αυτή την πρόσωπο με πρόσωπο σχέση. Γιατί, στην πραγματικότητα, η ανωτερότητα δεν είναι παρά σύμβαση και η κατωτερότητα δειλία, τρόμος μπροστά στην ελευθερία.-